

צְמֹאָה לָךְ נִפְשִׁי כְּמֵה לָךְ בְּשָׂרִי בְּאָרְץ צִיָּה וְעֵינַי בְּלִי מַיִם: ג בֶּן בִּקְדָשׁ חַיִּיתִיךָ
 לְרֵאוֹת עֵינֶיךָ וּבְכֹדֶדְךָ: ד כִּי טוֹב חֶסֶדְךָ מִחַיִּים שְׁפָתַי יִשְׁבַּחֲוֹנְךָ: ה בֶּן אֲבִרְכָךָ
 בְּחַיִּי בְּשִׂמְךָ אִשָּׁא כְּפִי: ו כְּמוֹ חֶלֶב וְדָשֵׁן תִּשְׁפַּע נִפְשִׁי וְשִׁפְתַי רִנְנוֹת יִחַלֵּל פִּי:
 ז אִם זְכַרְתִּיךָ עַל יְצוּעֵי בְּאִשְׁמֵרוֹת אֶהְיֶה בְךָ: ח כִּי חַיִּיתָ עֲזָרְתָה לִּי וּבְצֹל בְּנַפְיֶךָ

== זוהר תהלים ==

חיים. אלי - קצה השמים עד קצה השמים.
 אתה - הדרגה שלו. ואף על גב שהכל
 אחד ובשם אחד עולה. אשחרך - אם
 כמשמעו שלו, יפה. אבל אשחרך - התקין
 האור שמאיר בשחר. שהרי האור שעומד
 בשחר לא מאיר עד שיתקנו אותו למטה.
 ומי שמתקן את אור השחר הזה, אף על
 גב שהוא שחר, זוכה לאור לבן שמאיר,
 וזהו אור אספקלריה המאירה, וזהו האדם
 שזוכה לעולם הבא.

מְצַאֲנִי, שְׁזוֹכִים לְשָׁנֵי אוֹרוֹת

צְמֹאָה לָךְ נִפְשִׁי כְּמֵה לָךְ בְּשָׂרִי (סג, ב):
 וְזֶה סוּד (משלי א) וּמִשְׁחָרִי
 יִמְצְאֲנִי. וּמִשְׁחָרִי - שְׁמֵתִקְנִים הָאוֹר שֶׁל
 מִשְׁחָרִי הַשַּׁחַר. יִמְצְאֲנִי, לֹא כְּתוּב
 יִמְצְאוּנִי, אֲלֵא יִמְצְאֲנִי, שְׁזוֹכִים לְשָׁנֵי
 אוֹרוֹת - לָאוֹר הַשַּׁחַר הַשַּׁחַר, וְלָאוֹר הַלְבָן
 שְׁמֵאִיר. וְזוֹכֶה לְאִסְפֵּקלָרְיָה שְׁאִינָה
 מֵאִירָה, וְלְאִסְפֵּקלָרְיָה שְׁמֵאִירָה. וְזֶהוּ
 יִמְצְאֲנִי. וְעַל כֵּן אָמַר דָּוִד אֲשַׁחֲרֶךָ. הַתְּקִין
 אוֹר שֶׁל הַשַּׁחַר הַשַּׁחַר לְהָאִיר עָלָיו אוֹר
 לְבָן שְׁמֵאִיר. צְמֹאָה לָךְ נִפְשִׁי כְּמֵה לָךְ
 בְּשָׂרִי (תהלים סג), כְּמִי שֶׁרַעַב לְאֹכֵל וְצָמָא
 לְשֵׁתוֹת. בְּאָרְץ צִיָּה וְעֵינַי בְּלִי מַיִם, מְשׁוּם
 שֶׁהוּא מְדַבֵּר וְאֵינוֹ מְקוּם שֶׁל יְשׁוּב, וְלֹא
 מְקוּם שֶׁל קִדְשׁ. וְלָכֵן הוּא מְקוּם בְּלִי מַיִם.
 וְכִמוֹ שְׁאֵנוֹ רַעֲבִים וְצָמֵאִים אֵלֶיךָ בְּמְקוּם

אחריו והיה בצערו, לא היה עוזב שירות
 ותשבחות מפיו ולשבח את רבנו על
 הכל.

ואם תאמר, זה ששנינו מזמור לדוד או
 לדוד מזמור, וכאן שרתה עליו רוח
 הקדש בתחלה, משום שאמר מזמור
 לדוד. אלא, אם הוא היה מכונן עצמו
 בתחלה, לא היתה שורה עליו רוח הקדש.
 מזמור זה רוח הקדש. למה נקרא כך?
 משום שהיא משבחת את המלך העליון
 תמיד, (שכל הזמן הוא היה משבח ומזמר ולא שוכך)
 שכל הזמן היתה משבחת ומזמרת ולא
 שוככת. כיון שבא דוד, מצא גוף מתקן
 כראוי ושרתה עליו, והיו מגלים בעולם
 הזה לשבח ולזמר למלך, והכל כדי
 שיתתקן העולם הזה כמו שלמעלה. לדוד
 - איש שלם בתקונו, איש מתקן, איש
 צדיק. דוד ודאי שלא השתנה לעולמים.
 בהיותו במדבר יהודה - זה שבח של דוד,
 אף על גב שהיה בצערו, אף על גב שהיו
 רודפים אחריו, ואיזו תשבחת אמר?
 תשבחת גדולה ונכבדה. והשבח שלו מה
 הוא? (תהלים סג) אלהים אלי אתה אשחרך.
 אלהים סתם. כיון שאמר אלהים, למה
 אלי? אלא אותה דרגה שלו. שלש דרגות
 כאן: אלהים, אלי, אתה. ואף על גב שהם
 שלשה שמות, דרגה אחת היא, בסוד של
 אלהים חיים. אלהים - למעלה, אלהים